

her paa hjemlig Grund genvundet al sin gamle Selvsikkerhed og raadede i Køkken og Stue med en Myn-dighed og en rastløs Virketrang, der mindede om Moderen i dennes Velmagtsdage. Og der var nok at tage fat i! Gaarden var i den senere Tid paa Grund af Moderens Sygdom og Faderens Blindhed bleven stærkt forsømt; og de havde endda maattet sætte sig i Gæld, fordi Fæstet var udløbet med Faderens Død og atter skulde fornyes, hvad der havde medført store Bekostninger.

Ole Kristian forestod Jordens Drift. Han var nu en fuldvoksen Karl paa fire og tyve Aar, lidt lille ligesom Hansine, men sund og kraftig. Han var under sin Opvækst ikke bleven upaavirket af Søsterens underlige Giftermaal, og der var vel næsten ingen, hvem hendes Vanskæbne var gaaet mere nær til Hjertet. Han havde udviklet sig til et tavst, indadvendt Menneske, lidt af en Særling, der bestandig holdt sig til Hjemmet og saa vidt mulig undgik fremmed Omgang.

Heller ikke Hansine skøttede om Samkvem med Byens Folk; og da tillige den gamle Else, trods alle bitre Erfaringer, endnu paa sit Sygeleje haardnakket nægtede at forlige sig med Sognets nye Magthavere, var der bleven tavst og stille i det forhen saa livlige Boelssted. Af alle Byens „hellige“ betragtedes det næsten som en uren Plet, og aldrig kom de der forbi, naar de to og to gik til eller fra deres Bønnemøder i Forsamlingshuset, uden at tale højt om Hoffærdighed og anføre Sirachs Ord om Hovmod som Roden til al Synd.

Ogsaa denne Aften sad Hansine alene. Ole Kristian var nylig gaaet over i sit Staldkammer for at lægge sig. Paa Bordet ved Siden af Lyset laa endnu den Bog, hvorefter han havde læst højt for hende efter Mørkning. Henne fra Alkoven, hvor det blaastrubede Forhæng var trukket for, lød en kort, stødvis Stønnen, — gamle Elses aandedrætsbesværede Søvn. Ellers